

Hoofdstuk 1

Londen, juni 1837

Agatha schiet in de lach om een schunnige opmerking van Laura, haar beste vriendin.

‘O mijn god, Agatha! Daar is Michael,’ fluistert ze vervolgens, van achter haar waaier.

Agatha gluurt zo onopvallend mogelijk door de balzaal. Dan ziet ze Michael, met een zelfvoldane grijns op zijn gezicht en zijn kersverse echtgenote aan zijn arm. Ze is mooi, dat zeker. Alleen olie-dom. Ach, het is niet alsof Michael op zoek was naar meer dan een fokmerrie, om daarmee zijn graafschap te verzekeren. Hij piest waarschijnlijk nog geregeld buiten de pot. Hoewel Agatha hem een verschrikkelijke kwal vindt, is hij wel de enige heer die in het laatste jaar nog om haar hand had gevraagd. Haar moeder had hem vakkundig afgewimpeld, net zoals alle anderen die hem waren voorgegaan. Ondanks het feit dat ze hem niet mag, is het ineens té confronterend om hem met een vrouw aan zijn arm te zien. Iedereen om haar heen trouwt of is al getrouwd. Ook Laura is intussen verloofd. Iedereen, behalve Agatha. Ze slikt en kijkt met een geveinsde glimlach naar Laura.

‘Ik... heb ineens ontzettende hoofdpijn. Vind je het erg als ik ga?’

Laura's groene ogen weerspiegelen dat ze haar vriendin niet gelooft. Dan knikt ze alsnog, waardoor de blonde krulletjes langs haar gezicht dansen. ‘Ga lekker naar huis, mijn moeder staat ergens verderop.’

Agatha knijpt even in haar hand en loopt dan naar haar stoffige oude tante toe, door wier aanwezigheid ze vanavond tenminste van huis kon. Dat ze had toegezegd om mee te gaan naar dit bal mocht een godswonder heten. Agatha's moeder had geen zin en haar middelste zusje mocht ook niet mee.

‘Ik wil graag naar huis.’

De nukkige vrouw rolt opgelucht met haar ogen, half verborgen door haar brilletje. De stijve, grijze knot op haar hoofd is net zo gedateerd als haar afschuwelijke, poepkleurige satijnen jurk. Agatha's tante struikelt in haar haast nog net niet over haar eigen voeten op weg naar de voordeur.

In de koets komt de rusteloosheid die Agatha in rust en stilte altijd voelt, hevig opwellen. Ze wringt in haar handen. Haar lange, zwarte handschoenen liggen op haar schoot.

‘Je viel compleet uit de toon met die gekke jurk van je,’ moppert haar tante, waarna ze weer uit het raampje staart.

Agatha moet een grijns onderdrukken als ze omlaag kijkt, naar haar baljurk. De bloedrode kleur van het kledingstuk haalt haar lichte huid op. De japon heeft een strak lijfje en laat haar schouders compleet bloot, met overlappende ruches als mouwen. Dat vond Agatha mooier dan de pofmouwen die op dit moment in de mode zijn. Ze draagt een strakke, zwarte ketting om haar hals, die haar opgestoken kapsel accentueert en in haar oren hangt een paar grote oorbellen met sierlijke edelstenen.

Na een kleine tien minuten stopt de koets bij het stadshuis van Agatha's gezin. Gale, de staljongen helpt haar uit de koets. Hij is als enige in dit huis ontzettend lief voor haar en om die reden gunt ze zichzelf af en toe... een pleziertje met hem. Ze hoeft zichzelf immers niet voor iemand te bewaren.

Het rijtuig, met daarin haar tante, rijdt weg en laat hen alleen achter in de tuin.

Gale werpt Agatha een veelbetekenende glimlach toe. Ze werpt een vluchtige blik op het huis en ziet dat alle lichten al gedimd zijn. Mooi zo. Ze grijnst duivelsachtig. Dan laat ze zich zacht giechelend meentrekken naar de stallen.

‘Agatha!’ De stem van Agatha’s moeder klinkt schril en hoogst verontwaardigd. Agatha’s hoofd zwiept naar rechts en daar ziet ze haar moeders contouren, afgetekend in de deuropening van de stal. De kaars die ze vastheeft verlicht een zijde van haar door boosheid en walging vertrokken gezicht.

‘Verdomme,’ mompelt Agatha. Met een zucht duwt ze...